

Arrest

**nr. 176 589 van 20 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten. U bent een sjiitische moslim afkomstig uit Kerbala, Hay Al Mouzafin.

Omwille van de moeilijke levensomstandigheden heeft u school vroegtijdig verlaten en aan de slag gegaan als kapper vanaf 1998. Om dezelfde redenen ging u op 4 januari 2012 aan de slag bij de Iraakse federale politie. U startte aanvankelijk als politieagent, maar na een medische keuring begin 2013 ging u aan de slag als kapper binnen de politie. U was gedurende uw dienstactiviteit gestationeerd in Nahib.

Eind 2014 of begin 2015 verloor u op de bus uw werkbadge en na een maand heeft u dit aangegeven bij de daarvoor bevoegde diensten. Als resultaat hiervan ontving u drie maanden later een celstraf

opgelegd van vijfenveertig dagen wegens het verlies van uw badge. Na uw vrijlating heeft u uw job bij de politie verder gezet.

In juni of juli 2015 werd uw regiment ervan op de hoogte gesteld dat het zich zou vervoegen in de strijd tegen daesh in Ramadi. Omdat u niet wilde deelnemen in deze strijd besliste u om na uw verlof niet meer terug te keren naar uw werk.

U werd gebeld door één van de verantwoordelijken op uw werk die u meldde dat u als deserteur geseind stond. Uit angst voor de hoge straffen die in Irak op desertie staan, besliste u om het land te verlaten op 24 augustus 2015.

Die dag verliet u Irak vanuit Najaf per vliegtuig en ging u naar Istanboel, Turkije. vandaaruit ging u met de bus naar Izmir waar u met een boot tot aan Grieks grondgebied voer. Vanaf Griekenland volgde u per bus, auto en trein de Balkanroute tot in België waar u aankwam op 14 september 2015 en asiel aanvraag op 18 september 2015.

U had de volgende documenten mee ter staving van uw asielaanvraag: nationaliteitsbewijs (origineel), identiteitskaart (origineel), woonstkaart (origineel), aanvraagformulier nieuwe badge (kopie), aanwervingsformulier en -lijst (kopie), Belgische ziekenhuisverslagen inzake de bovenste ledematen, de longfunctie en de ogen (kopie), Iraakse testresultaten inzake het gehoor (kopie), aanvraag vanuit medisch comité werkgever om gezondheid medewerker te onderzoeken (kopie) en documenten van het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken die u vrijstellen van bepaalde taken wegens medische redenen (kopie).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat het verlies van uw badge en de daaropvolgende celstraf betreft, bent u er niet in geslaagd elementen aan te brengen die het Commissariaat-generaal overtuigen van de geloofwaardigheid van dit aspect.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt om uw probleem te situeren in de tijd. U weet ten eerste niet wanneer u uw badge bent verloren. U geeft enkel aan dat dit in 2014 of in 2015 was (CGVS p. 18-19). Gezien er blijkbaar erg zware straffen staan op het verlies van een badge bij de politie is het weinig waarschijnlijk dat u dit geenszins kan situeren in de tijd. Ten tweede weet u niet wanneer u hiervan aangifte heeft gedaan bij de bevoegde dienst. Zonder op enige wijze te preciseren geeft u aan dat uw rapportering ongeveer één maand na het verlies was (CGVS p. 19). Meest opmerkelijk is, ten derde, dat u niet weet wanneer u het vonnis ontving van de rechtbank. Wanneer iemand vijfenveertig dagen celstraf opgelegd krijgt voor het verlies van een badge kan minstens verwacht worden dat u beter op de hoogte zou zijn van de datum of periode waarin zich dit voordoet. U zei dat u het vonnis ontving in 2015. Wanneer u gevraagd werd om dit meer te preciseren geeft u enkel aan dat het begin 2015, maar een datum of zelfs een maand kan u niet geven (CGVS p. 20). Vervolgens ging u, zonder arrestatie, op quasi vrijwillige basis naar de gevangenis (CGVS p. 20).

U slaagde er bovendien evenmin in de aannemelijkheid van uw verklaringen te staven op basis van documenten. U legt geen enkel document voor dat uw probleem met de badge kan aantonen. Nochtans kan men redelijkerwijs verwachten dat u minstens een kopie zou voorleggen van onder meer de veroordeling die u opliep (CGVS p. 21 en 28). U geeft verder aan dat de rechtbank de beslissing nam op basis van geldende wetgeving, maar u weet echter niet welke wetgeving hiervoor gehanteerd werd waardoor u er ook langs deze weg niet in slaagt overtuigende elementen aan te reiken met betrekking tot uw probleem (CGVS p. 22).

Verder kan hierbij opgemerkt worden dat uw verklaringen merkwaardig te noemen zijn in het licht van de toenmalige teneur in Irak. Immers, aan de ene kant werden er amnestieregelingen toegekend aan gedeserteerde militairen terwijl dan, aan de andere kant rond diezelfde periode, politieagenten erg zware straffen zouden opgelegd krijgen louter omwille van het verlies van hun badge (COI Focus – Irak – Amnestie na desertie in het Iraakse leger p. 5).

Tenslotte, wanneer tijdens het interview gevraagd wordt naar het lot van collega's die eveneens hun badge verloren, stelt u dat er geen enkele andere persoon veroordeeld werd voor het verlies van hun badge. Uw verklaring hiervoor is dat in meer dan drie jaar volgens u niemand anders zijn badge verloor. Dit is minstens een onwaarschijnlijke verklaring aangezien u aangeeft dat er binnen uw afdeling tussen de vijfhonderd en zeventhonderd medewerkers aan de slag zijn (CGVS p. 21-22).

De verschillende bovenstaande elementen zorgen ervoor dat u er niet in geslaagd bent u relaas inzake uw badge aannemelijk te maken.

Daarnaast verklaarde u dat u naar Ramadi zou worden gestuurd om er te vechten tegen daesh, maar dat u niet wenste deel te nemen aan deze strijd, in eerste instantie uit angst voor uw eigen leven (onder meer door uw nachtblindheid) en, in ondergeschikte orde, omwille van het bezwaar om burgers neer te

schieten. Als gevolg van uw daaropvolgende ongewettigde afwezigheid vreest u erg strenge straffen vanwege de Iraakse overheid.

Echter dient te worden opgemerkt dat u geen geloofwaardige elementen voorlegde die uw verplichte (actieve) deelname in de strijd tegen daesh in Ramadi kan aantonen noch kan u overigens overtuigen van diepgewortelde gewetensbezwaren hieromtrent.

Vooreerst legde u geen enkel document voor dat deze opdracht vermeldt en kon u het ontvangen van deze opdracht niet situeren in de tijd. U zei dat u op de hoogte gebracht werd in juni of juli van 2015. Rekening houdend met het feit dat u dermate angstig was voor een deelname aan de strijd, is het weinig aannemelijk dat u niet specifiek bent over het moment waarop de opdracht werd doorgegeven (CGVS p.22-23). Het is immers het centrale moment in uw relaas en de aanleiding van uw vlucht uit Irak waardoor het niet geloofwaardig overkomt dat u niet specifiek kan zijn betreffende het tijdstip waarop u op de hoogte werd gesteld van het feit dat u naar Ramadi moest gaan. Hierbij kan worden opgemerkt dat u over andere zaken dan wel weer concrete data kan geven, zoals de datum van vertrek uit Irak, de periodes waarin u in verschillende landen onderweg naar België verbleef en de datum van uw aankomst in België (CGVS p.15, DVZ verklaringen 31). Dergelijke vaagheid over het moment dat u op de hoogte werd gesteld dat u naar Ramadi moest, zet de geloofwaardigheid als zou u bevolen zijn om mee te vechten in Ramadi reeds ernstig op de helling.

Voorts kan de vraag worden gesteld, zelfs indien uw afdeling effectief naar Ramadi werd gestuurd, quod non, waarom u, ondanks uw medische problemen, er actief zou moeten meevechten. U gaf immers tijdens het gehoor aan dat men u bij uw aanstelling als kapper bij de politie had gezegd dat u omwille van uw medische problemen nooit zou moeten vechten en u in uw dienstjaren nooit andere taken dan het knippen van haar hebt moeten uitvoeren. U gaf verder aan dat u was vrijgesteld van risicovolle taken zoals patrouilles en huiszoekingen (CGVS p.8-9, 11). Bovendien legde u zelf documenten neer van het Iraakse ministerie van binnenlandse zaken die aangeven dat u omwille van uw medische toestand enkel lichte taken dient uit te voeren. Dit is dan ook een sterke aanwijzing dat er wel degelijk rekening gehouden wordt met uw medische toestand waardoor de loutere bewering, zonder verdere concrete uitleg van uwentwege, dat u nu wel zou moeten vechten ondanks de medische problemen, onvoldoende kan overtuigen. Hiermee samenhangend kan u dan ook niet overtuigen dat u in de positie zou raken waarbij u (onder dwang) op burgers zou moeten schieten hetgeen naast uw medische problemen uw ander bezwaar is om daesh actief te bevechten. Hier bovenop kan nog opgemerkt worden dat het bevreemdend overkomt voor iemand met een diepgeworteld gewetensprobleem, in casu de vrees om op burgers te moeten schieten, dat u tot de vraag om naar Ramadi te gaan vechten voor de politie bleef werken terwijl u aanhaalde dat er voordien reeds een volledige afdeling politieagenten naar Tikrit werd gestuurd in de strijd tegen Daesh (CGVS p.25). Het diepgeworteld karakter van uw gewetensprobleem, valt hierdoor moeilijk aan te houden. Immers, de strijd in Tikrit werd maanden voordien al beslecht en u heeft op dat moment uw job bij de politie niet stopgezet, waardoor er bezwaarlijk kan gesproken worden over diepgaande morele bezwaren van uw kant. U geeft integendeel aan dat u uw job verderzette omwille van de levensomstandigheden die hiermee gepaard gaan en dat er in uw regio geen problemen waren (CGVS p. 25). De strijd in Ramadi was op dat moment echter al geruime tijd bezig waardoor een scenario zoals in Tikrit niet ondenkbaar was. Nochtans gaf u tijdens het interview zelf aan dat u voor begin augustus geen concrete plannen of ideeën had om uw job bij de politie te stoppen (CGVS p. 16). Dat u er minstens niet aan gedacht of dit overwogen heeft komt bevreemdend over voor iemand die diepgewortelde gewetensproblemen heeft inzake de wijze waarop Daesh bestreden wordt. Het diepgeworteld karakter van de door u beweerde gewetensbezwaren komen dan ook weinig overtuigend over.

Op basis van bovenstaande komt het weinig overtuigend over dat u effectief naar Ramadi diende te gaan om er (actief) tegen Daesh te gaan vechten waardoor u uw land ontvlucht bent.

Betreffende het gegeven van uw ongewettigde afwezigheid bij de politie dient te worden vastgesteld dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Internal Security Forces Penal Code die in februari 2008 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van het inhouden van salaris tot gevangenisstraffen. De doodstraf is niet bij wet voorzien bij ongewettigde afwezigheid, enkel bij welbepaalde, andere overtredingen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat ongewettigde afwezigheid in de praktijk doorgaans enkel aanleiding geeft tot ontslag, het verlies van salaris of gevangenisstraffen met uitstel. Er zijn geen gevallen bekend van buitensporige bestraffing van politielui omwille van hun ongewettigde afwezigheid. Tevens blijkt uit de informatie dat veel politielui die ontslag willen nemen, verkiezen om ongewettigd afwezig te blijven boven de normale procedure voor het nemen van ontslag, omdat dit minder tijdrovend is. Dit is eens te meer een indicatie van het lage risico op een buitensporige bestraffing omwille van ongewettigde afwezigheid. Sowieso werd reeds voordien gesteld dat u geen enkel document neerlegt dat er op wijst dat u omwille van een ongewettigde afwezigheid gerechtelijk wordt vervolgd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat ongewettigde afwezigheid geen aanleiding geeft tot een disproportionele bestraffing door de Irakese autoriteiten. U reikt bovendien geen overtuigende, concrete elementen aan die kunnen aantonen dat uw situatie hiervan afwijkt. Zo is er geen reden om aan te nemen dat er een specifiek motief is waarom de bestraffende instantie u zwaar zou straffen.

Gelet op het voorgaande dient geconcludeerd dat u er inzake uw ongewettigde afwezigheid evenmin in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak" van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt

concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u in het kader van uw asielprocedure voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U legde uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, woonstkaart, aanvraagformulier werkbadge en aanwervingsformulier- en lijst voor. Deze documenten tonen uw identiteit en herkomst aan en geven een indicatie van de activiteiten die u uitoefende in Irak. Deze gegevens, die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken, hebben echter geen impact op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Daarnaast legde u verschillende Belgische en Iraakse medische verslagen voor en een document van het Iraakse ministerie van Binnenlandse Zaken dat u vrijstelt van bepaalde taken omwille van medische redenen. Deze documenten tonen aan dat u mogelijks nood heeft aan medische opvolging. Uit deze documenten vloeien evenwel geen indicaties voort die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 15 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij artikel 10 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie louter vermeldt zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissing of de aanduiding hoe deze het voormelde artikel zou hebben geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partij geen enkele concrete aanwijzing geeft van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. Betreffende de opgeworpen schending van de Richtlijn 2004/83/EG en meer in het bijzonder artikel 15 sub c, wijst de Raad erop dat voormeld artikel bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet. Bijgevolg beschikt dit artikel niet langer over directe werking, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005- 2006, nr. 2478/001, p. 84). De schending van voormeld artikel van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6. De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing door verwerende partij gemotiveerd wordt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij omwille van de door haar voorgehouden problemen in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koestert of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers is verzoekende partij er niet in geslaagd haar relaas inzake het verlies van haar badge aannemelijk te maken, kon zij verder niet overtuigen dat zij effectief naar Ramadi diende te gaan om er (actief) tegen Daesh te gaan vechten waardoor zij haar land ontvlucht is en inzake haar ongewettigde afwezigheid is zij er evenmin in geslaagd om haar vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Verzoekende partij laat deze uitgebreide motivering ongemoeid waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.2.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.*

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal- Irak.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwickeld zijn geraakt in het offensief dat IS in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar IS heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger, de milities en Popular Mobilization Units (PMU) enerzijds, en IS anderzijds. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal- Irak, inclusief Bagdad.

Uit voornoemde COI Focus blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger bleven uit. Wel vonden in de provincie een beperkt aantal kleinschalige aanslagen plaats, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven. Verder wordt er melding gemaakt van enkele kleinere IED en een aantal schietincidenten. Conflicten tussen verschillende stammen, tussen criminele groepen en tussen rivaliserende milities liggen aan de grondslag van deze schietpartijen, waarvan de daders vaak niet gekend zijn.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt. Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriya (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet. Het geweld in deze provincies is beperkt tot sporadische terreuraanslagen met een relatief laag aantal burgerslachtoffers tot gevolg.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”.

Dit wordt bovendien bevestigd door de meer recente “COI Focus” betreffende “Irak – Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 4 augustus 2016 die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd. Uit deze informatie blijkt weliswaar dat op 7 juni 2016 voor het eerst sinds oktober 2014 in de stad Karbala een autobom tot ontploffing gebracht werd, doch blijkt uit voormelde informatie dat aanslagen in de provincie Kerbala uitzonderlijk blijven en doorgaans kleinschalig zijn.

De door verzoekende partij aangehaalde informatie is niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kan doen. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “Irak – Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015, stellende dat hieruit blijkt dat er een toename is van het aantal geweldsincidenten in Zuid-Irak, dat het geweld in Zuid-Irak – met uitzondering van het noorden van Babil waar ISIS nog de slagkracht heeft om kleinere aanslagen uit te voeren – gerelateerd is aan criminaliteit en (inter of intra) tribale conflicten, dat er vanaf het begin van de zomer van 2015 een toename geweest is van het aantal grote demonstraties in de regio en dat er twee aanslagen plaatsvonden in de provincie Najaf en in de provincie Basra. De Raad wijst er evenwel op dat ook door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het geweld in de regio zich hoofdzakelijk beperkt tot sporadische terreuraanslagen die zowel in frequentie als in zwaarte zijn afgenomen en dat daarnaast het geweld in Zuid-Irak de vorm aanneemt van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheids personeel gevisieerd worden. Met de verwijzing naar de vele betogingen in de regio, naar de sporadische terreuraanslagen die plaatsvinden in Zuid-Irak en naar het gerichte geweld, met een beperkt aantal burgerslachtoffers, toont verzoekende partij niet aan dat in haar regio van herkomst, meer bepaald de provincie Kerbala in Zuid-Irak, een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Zij toont dit evenmin aan met haar verwijzing naar verschillende internationale rapporten waarbij zij op zeer algemene wijze stelt dat er nog steeds een gevaar is voor de burgers in Irak. Zij laat na concrete elementen aan te brengen waaruit blijkt dat de informatie waarop bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst, de provincie Kerbala in Zuid-Irak, gesteund is, niet correct zou zijn. De internetartikelen waarnaar zij in haar verzoekschrift verwijst, betreffen voorts incidenten die plaatsvonden buiten haar regio van herkomst, de provincie Kerbala in Zuid-Irak. De Raad wijst erop dat uit voormelde landeninformatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn en dat dan ook niet alleen rekening gehouden dient te worden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoekende partij

afkomstig is, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Kerbala in Zuid-Irak, waar, zo blijkt uit het voorgaande, er voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verder bemerkt de Raad nog dat de verwijzing van verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de situatie van binnenlandse ontheemden in Irak en het standpunt van het UNHCR omtrent de toepassing van een intern vestigingsalternatief in Irak, niet dienstig is daar uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij kan terugkeren naar haar regio van herkomst, meer bepaald de provincie Kerbala in Zuid-Irak.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 25 mei 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.10. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT